

Dumnezeu a făcut ca greutățile vieții să ni se pară mai ușoare.

Prin anii 84'-85' sănătatea mea a fost afectată într-o proporție destul de accentuată, prin sistemul nervos periferic și neurovegetativ, fiind nevoit în ultimă instanță să recurg la pensionarea pe caz de boală.

Au mai trecut câțiva ani, eram bine, însă în loc să continui să îmi păstrez legătura pe care o aveam cu Dumnezeu, eu mă îndepărtam tot mai mult de El iar atunci Domnul mi-a trimis primul semn de avertizare: soția a făcut o hemoragie cerebrală, intrând în comă de gradul 2-3. Medicul făcuse tot ce a depins de el, nu ne mai dădea nicio speranță, spunându-ne că există doar un singur medic care o poate salva și acela este Dumnezeu.

Eu deja mă pierdusem, îmi dispăruse și ultima speranță pe care o mai aveam, fapt care m-a făcut să reacționez nu tocmai plăcut: am început să beau zile și nopți la rând, credeam că viața mea a luat sfârșit, nu mai aveam de ce să trăiesc, vroiam să mor și eu. Dar Dumnezeu a făcut minuni, atât cu mine cât și cu soția mea, starea ei începea să se amelioreze, ieșise din comă, iar eu am încetat să mai beau și am început să mă rog. După trei săptămâni, soția mea a venit pe picioarele ei acasă.

Nu după mult timp, soția a căutat să îi mulțumească Domnului pentru tot ce a făcut pentru ea, găsind locul cel mai potrivit pentru a se ruga și a-i mulțumi în acest sfânt locaș de rugăciune, biserica Biruința, unde a primit credința în Domnul Isus și s-a și botezat.

Dar problema mea era de gravă, nu aveam deloc legătură cu Dumnezeu, eram un om rătăcit, izolat, mă simțeam singur, împovărat de păcate, nu mă mai regăseam, nu știam nici ce vroiam, mă simțeam murdar, îmi era greu să îmi privesc familia în ochi. Când soția mergea la biserică eu rămâneam singur, parcă îmi era frică de ce s-ar fi putut întâmpla cu mine.

După ce se întorcea de la biserică, uneori

venea împreună cu Zănuca și Cipri. Îmi era rușine de ei, credeam că eu fac parte din altă lume, că eu nu pot sta lângă ei, mă simțeam groaznic.

A trecut o vreme, timp în care Dumnezeu mi-a trimis un alt mare semn cu care parcă mă atenționa și mă făcea să înțeleg că El încă mă iubea. Pe la 10:30 seara, după culcare, nu mă simțeam prea bine, suferisem un infarct, atunci parcă cineva îmi spunea să mă îmbrac, să merg la spital. Am plecat din casă fără să îmi trezesc familia iar pe drum către spital nu mă simțeam rău, dar parcă cineva mergea alături de mine, simțeam prezența cuiva lângă mine. Am ajuns la Urgență unde nu era nici-un pacient, am fost conectat la aparate, nu simțeam absolut nicio durere, niciun rău.

Nu venise nicio urgență toată noaptea, cei doi medici s-au dus undeva să se odihnească, iar eu stând singur pe pat am început să mă gândesc la viața mea, să o analizez, abia atunci am realizat că tot ceea ce se petrecea cu mine era de la Dumnezeu, că viața mea se afla în mâinile Lui, plecând neîmpăcat cu El și cu sufletul încărcat de păcate.

Dar Domnul mi-a dăruit zile, mi-a dăruit viața, dându-mi din nou putere ca să-mi recunosc păcatele și să capăt iertare prin sângele lui Cristos.

După o perioadă scurtă de căutări am avut tăria de a alege întoarcerea la Dumnezeu, cel mai bun lucru pe care l-am făcut aici pe pământ. La această biserică am înțeles Cuvântul lui Dumnezeu și aici am hotărât să îmi predau viața Domnului.

Sunt bucuros că mi-am găsit calea, că nu mai sunt un om care își pierduse orice speranță, un om plin de păcat. Acum știu că sunt mântuit, ușurat de tot ceea ce este rău.

Nimic nu e mai frumos decât să știi că ești împăcat cu Dumnezeu, că viața ta este în mâinile Lui și siguranța vieții veșnice este garantată de El atunci când ești mântuit.

Mă voi ruga, îi voi mulțumi și îl voi iubi mereu până la sfârșitul vieții.

PULSUL

Bisericii Creștine Baptiste Biruința

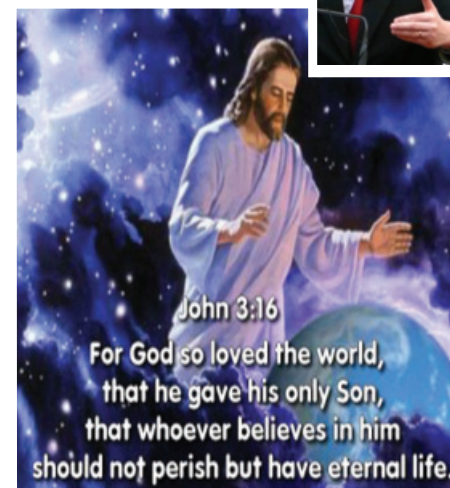
An XIII, nr. 600 din 27 mai 2012

DIN CUPRINS:

pag. 3 **MĂRTURIILE UNOR VIEȚI SCHIMBATE**

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE DE DRAGOSTE

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

(Ioan 3:16)

Dumnezeu a iubit lumea dintotdeauna. Lumea este creația Lui iar Dumnezeu a adus-o în ființă fără vreo constrângere exterioară ci doar pentru că așa a dorit El.

Dumnezeu a iubit lumea chiar și atunci când lumea i-a întors spatele cu indiferență. El a continuat să ne iubească în ciuda răzvrătirii, îndepărtării și cufundării noastre în mocirla morală și spirituală. El ne-a iubit și

[Continuare pag. 2](#)

când eram departe de El, trăind în dușmănie, mânați de gânduri și dorințe in-jectate cu microbul păcatului.

Pe când zăceam în ruină, netrebnici și nedemni de atenția cerului, Dumnezeu continua să ne iubească.

Dumnezeu ne iubește de-adevăra-telea. Dragostea Lui nu stă în vorbe ci în fapte. Dumnezeu nu ne-a iubit de pe vârful buzelor ci suflecându-și mâinile. El nu ne-a iubit privind cu milă mocirla în care eram ci ne-a iubit coborând El însuși în ea.

Pentru că păcatele noastre cereau obligatoriu răscumpărare cu sânge și jert-fă desăvârșită, El S-a dăruit pe Sine în-suși, oferindu-ne în Cristos Isus Fiul Său, prețul complet pentru plata păcatelor noastre.

N-a făcut-o pentru că ar fi fost obligat ci din dragoste. Dumnezeu știe că păca-tul duce la pieire, duce la moarte veșnică adică la despărțire pentru totdeauna de El, știe că păcatul te duce în iad, de aceea a făcut tot ceea ce trebuie ca nimeni să nu ajungă acolo.

Dumnezeu iubește atât de mult lu-mea încât dorește ca nimeni să nu ajungă în iad ci vrea ca toți să capete viața veșnică.

Însă viața veșnică nu se dă cu forța. Dumnezeu nu vrea să-ți dea ceva ce nu-ți dorești. El te iubește prea mult ca să te

trateze asemenea unui obiect mutându-te dintr-o parte în alta.

Viața veșnică este un cadou după care trebuie să întinzi mâna. Viața veșnică este oferta neprețuită care ne vine în dar din partea lui Dumnezeu pentru că ne iubește.

Această viață este la îndemâna tu-turor celor ce acceptă că Isus Cristos Fiul lui Dumnezeu este baza iertării lor și că prin credința în El pot căpăta darul vieții veșnice.

Dacă pentru tine această poveste de dragoste va rămâne nescrisă trebuie să știi că nu este din cauza Lui ci din vina ta. O poveste de dragoste implică reciprocitate. Dumnezeu te iubește iar tu trebuie să te lași iubit de El. La dragoste se răspunde cu dragoste. Tragedia este că deși Dum-nezeu te iubește, tu nu îl iubești pe Dumnezeu. Dacă l-ai iubi, i-ai răspunde, l-ai asculta, ai crede. Nefăcând acest lucru, îți nenorocști prezentul și viitorul, îți ratezi fericirea și veșnicia. Așa că în timp ce povestea de dragoste a altora se desfășoară demult, iar a unora abia în-cepe să se scrie, poate povestea ta de dragoste va rămâne nescrisă pentru tot-deauna.

Nu îți nenoroci veșnicia, spune-i lui Dumnezeu că vrei să scrie povestea de dragoste dintre El și oameni, incluzându-te și pe tine.

Continuare din pag. 1

Pop Dumitru

Mă numesc Pop Dumitru, am 65 de ani, născut în comuna Fărcașa, județul Maramu-reș, sunt căsătorit, am familie chiar și nepoți.

Părinții mei au fost de religie ortodoxă fiind destul de credincioși, lucru pe care eu și cei trei frați ai mei l-am urmat cu sfințenie, astfel duminicile și de sărbători eram nelipsiți de la biserică. Părinții mei aveau o relație destul de bună cu preotul din sat, fapt pentru care la vârsta de vreo zece ani am primit o frumoasă Biblie.

Am început școala elementară și de două ori pe săptămână făceam religie cu preotul la biserică. În toate sămbetele după-masă și du-minicile veneau la noi rude și vecini, se citea din Biblie diferite versete, după care se vor-bea, se dezbătea acel verset. Cel mai mult îmi plăcea când se discuta despre Faptele Apos-tolilor, botezul Domnului, uneori mă treceau fiorii când se citea din Apocalipsa.

Pe măsură ce creșteam, am început să înțeleg rolul omului în relația cu Dumnezeu, despre jertfirea unicului Fiul al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră și iertarea păcatelor dar doar la nivel de teorie.

După terminarea școlii primare, am urmat cursurile unei școli profesionale de trei ani, cu profil mecanic concomitent cu cur-surile liceului teoretic seral.

După absolvire, m-am angajat la Fabrica de Sticlă din Poiana Codrului, secția Mecanică Sala de Mașini, funcția motorist. Am locuit cu chirie la doi bătrâni, care nu aveau copii, mă iubeau foarte mult, erau foarte credincioși iar bătrânul era prim cura-tor la biserică și mergeam împreună la biserică. Îl iubeam mult pe Dumnezeu, mă rugam și îi mulțumeam pentru că mă ajuta în realizările mele.

Acolo am cunoscut-o pe cea care mai târziu avea să îmi devină soție, avea doar 14 ani, dar încă din acele momente am reușit să punem o mică primă piatră la consolidarea marii familii care avea să se întemeieze câțiva

ani mai târziu.

Nici nu împlinisem 19 ani, când la cer-erea depusă Centrului Militar, printr-un ordin, trebuia să mă prezint la Unitatea Militară din Bacău, o școală de cadre militare necesare pentru completarea necesarului de personal militar de securitate. Am făcut școala de un an și opt luni, iar înainte de ex-amine trebuia semnat un contract cadru pe toată viața activă ca militar. Părinții mei nu au fost de acord cu acest contract de aceea n-am mai intrat în examene. Am mai făcut un stagiul militar de opt luni ca subofițer, funcție comandant de pluton, după care am trecut în rezervă.

După trecerea în rezervă, Centrul Militar prin Oficiul Forțelor de Muncă, m-a repar-tizat la Întreprinderea Băimăreana, mai târziu APSA, ca instructor militar, dar fiind angajat prin contract la secția Întreținere. Am activat aici peste doi ani de zile, iar în acel timp m-am și căsătorit cu acea persoană cu fata pe care o cunoscusem cu câțiva ani în urmă.

Pot să afirm acum că în acel timp ne mergea destul de bine, credința în Dum-nezeu era tot ceea ce ne dădea speranță să răzbum prin viață.

Familia mea a crescut numeric, responsabilitățile creșteau pe măsură, însă

Biserica Creștină Baptistă

„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252

www.biruinta.ro;

e-mail: contact@biruinta.ro

430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Mihaela Chereji

Anunțuri

Miercuri	- ora 18 - Repetiție de cor
Joi	- ora 18 - Serviciu de închinare
Sâmbătă	- ora 17 - Întâlnirea de tineret
Duminică	- ora 9.30 - Grupurile de rugăciune
Duminică	- ora 10 - Serviciu de închinare
Duminică	- ora 17 - Serviciu de închinare. Cobo-rârea Duhului Sfânt (Rusaliele)

Sava Emanuela

Numele meu este Sava Emanuela și am 15 ani. Sunt al patrulea copil născut în familie. Tatăl meu ne-a părăsit când eu am fost foarte mică iar mama mea fiind o femeie puternică, înțeleaptă și credincioasă, a putut să ne crească singură cu ajutorul lui Dumnezeu. De mică am fost obișnuită să merg la biserică și treptat am învățat despre Dumnezeu și viața de credință pe care am văzut-o și în familia mea. În urmă cu câțiva ani am început să mă gândesc mai mult la Dumnezeu și la o viață alături de El dar nu am știut ce înseamnă cu adevărat acest lucru. A mai trecut ceva timp, unele predici începeau să îmi vorbească dar tot nu făceam o schimbare. Am vrut să încerc ceva nou așa că am venit aici la această biserică. Schimbarea s-a văzut pentru că am început să îmi pun tot felul de întrebări la care nu găseam răspuns. Am realizat că trebuie să îmi schimb viața. Am început să citesc din Biblie și să mă rog. Mă simțeam chiar bine pentru că ÎL simțeam pe Dumnezeu dar, lucrul acesta nu ținea foarte multe zile, luam pauze și o luam de la început. Tot așa până când treceau zile, săptămâni chiar luni în care eu nu citeam Biblia și nu mă rugam. Noaptea plângeam pentru că nu îmi găseam răspunsuri la întrebări: "De ce nu mă pot schimba? De ce nu am voință? De ce nu încerc mai mult?". Îmi treceau tot felul de gânduri prin cap, că nu o să reușesc niciodată să mă schimb, mă simțeam în plus fiind cea mai mică, nu îmi găseam rostul, vedeam câte lucruri trebuie să fie schimbate la mine, câte lucruri lipsesc din viața mea spirituală. Gândurile și întrebările mă frământau tot timpul. Nu mai suportam situația așa că am încercat din nou să mă apropiu de Domnul dar nu mai simțeam nimic, mă simțeam complet singură. Eu de fapt îmi doream o schimbare făcută de mine,

dintr-o dată și completă. Nu aveam voință, dorință, credință, dar într-o noapte plângând și cu gândul la ceea ce sunt l-am întrebat pe Dumnezeu de ce nu pot să mă schimb și El mi-a spus că nu eu trebuie să mă schimb ci El și că schimbarea vine treptat, este un proces. Atunci m-am calmat și în următoarea perioadă Dumnezeu a avut milă de mine și mi-a deschis ochii descoperindu-mi multe lucruri. După ce a început cateheza, Amadea mi-a spus că vrea să meargă și ea la cateheză și mi-am amintit că eu m-am rugat pentru ea, m-am bucurat mult pentru că Domnul mi-a răspuns la rugăciune. M-am întrebat de ce nu mă duc și eu, mi-am spus că încă nu sunt pregătită, mai trebuie să fac schimbări, dar Domnul mi-a spus că dacă mai aștept probabil o să fie prea târziu. În acel moment am fost complet sigură că vreau acest lucru, că vreau o viață nouă alături de Dumnezeu și treptat să devin un exemplu, iar viața mea să mi-o așez în mâinile Lui.

Welcome

We are really glad and thankful to God that we can be together with our brothers and sisters from First Baptist Church of Ellisville, Missouri, USA. The team is led by pastor Charles Murray and together with him are: Linda and Tom Golden; Helen and John Chereji; Laine Boyd; Jerry Deese; John Shelden; Jaci Davidson; Cheryl Reese and Fred James.

Bun venit

Salutăm cu multă dragoste prezența fraților noștri din Biserica Baptistă Nr.1 din Ellisville, Missouri, SUA. Echipa este condusă de pastorul Charles Murray iar împreună cu el se află Linda și Tom Golden; Helen și John Chereji; Laine Boyd; Jerry Deese; John Shelden; Jaci Davidson; Cheryl Reese și Fred James.

MĂRTURIILE UNOR VIEȚI SCHIMBATE

Andreicuț Amadea

Mă numesc Andreicuț Amadea și am 15 ani. Domnul m-a binecuvântat cu o familie care trăiește în ascultare de El, și îi sunt mulțumitoare pentru lucrul acesta.

De mică, bunica îmi spunea despre Domnul Isus, despre cine este El, despre ce a făcut El pentru noi. Așa am început să Îl iubesc tot mai mult pe timp ce trecea.

Deși împreună cu părinții și bunicii mei eram nelipsiți de la biserică, nu aveam încă convingerea că am nevoie neapărată de Dumnezeu. Apoi, la vârsta de 13 ani am început să mă maturizez și să mă apropiu mai mult de Domnul. Am început să merg la tineret și să învăț lucruri noi despre Isus. Totuși, știam că am o vârstă fragedă și că mai am multe lucruri de învățat, așa că am hotărât să mai amân.

Într-o zi, am conștientizat că nu e bine ce fac, că doar Satan îmi dă gândul de a amâna, așa că am luat hotărârea de a-L urma toată viața mea, iar când fratele Daniel a anunțat că încep cursurile de cateheză, am

știut că trebuie să mă duc, iar când am decis lucrul acesta, o bucurie imensă mi-a inundat sufletul.

Punându-mi încrederea în Dumnezeu, acum sunt o persoană nouă, am siguranță, pace, liniște. Domnul m-a schimbat și mi-a dăruit răbdare, blândețe, dragoste, înțelepciune. Știu acum că planul Lui e cel mai bun pentru noi, chiar dacă nu ne convine întotdeauna.

Dorința mea pe viitor este să-L slujesc pe Domnul cu toată inima mea și să se vadă într-adevăr că sunt copilul Lui.

Olar Adrian Ilie

Numele meu este Olar Adrian Ilie și am 16 ani. M-am născut într-o familie de creștini ortodocși, motiv pentru care am fost și botezat de mic copil, dar fără a-mi da consimțământul.

La vârsta de șase ani părinții mei au devenit copiii lui Dumnezeu și s-au botezat la biserica creștină baptistă „Biruința”, pe care o frecventează și azi. Frecventând biserica împreună cu ei, aceasta a devenit pentru mine un obicei și nu veneam la biserică pentru că simțeam nevoia, ci pentru că mă simțeam obligat. După programul desfășurat în cadrul bisericii abia așteptam să merg acasă și să fac alte lucruri, care mi se păreau mult mai utile, dar într-o zi mi-a fost adresată o întrebare care nu mi mai dădea pace și anume: „Ce ai face dacă mâine vine Domnul?”. Nu am dat nici un răspuns atunci, dar în acea seară nu m-am gândit decât ce îi voi spune Dom-

nului dacă voi fi la judecată și nu l-am primit în inimă. A doua zi era duminică dimineața, iar când fratele pastor a făcut chemarea la cateheză am știut că vorbește exact cu mine. Apoi am mers la fratele pastor și i-am spus că vreau să merg la cateheză și ca vreau să-L primesc pe Domnul Isus în inima mea.

De acum vreau ca toată viața mea să îl urmez pe Domnul.

Paul Pop

Mă numesc Pop Paul, am 15 ani și sunt fiul lui Florin și Ema Pop. Aceștia, din primii ani de viață m-au adus la biserică, m-au învățat povestiri despre Domnul Isus, m-au învățat să mă rog și m-au încurajat să spun psalmi în biserică.

Cu toate acestea, nu întotdeauna făceam ce este bine înaintea Domnului. Mă certam des cu sora mea, nu-mi ascultam părinții și pierdeam mult timp la calculator în loc să citesc din Biblie.

Mulțumesc însă Domnului că nu m-a lăsat și că am ajuns și în luna noiembrie a anului 2011 când l-am acceptat pe Domnul prin predica fratelui american Carey.

După aceasta, Domnul a fost cu mine până în momentul de față și îi mulțumesc Domnului pentru părinții mei, pentru că s-au rugat pentru mine, de multe ori cu

lacrimi și de asemenea pentru bunicii mei pentru că m-au învățat să iubesc Casa Domnului.

Acum Domnul lucrează în mine și mă ajută să îmi rezolv toate aceste probleme și-mi dă putere să spun și altora despre El.

Silaghi Adelina

Mă numesc Silaghi Adelina, locuiesc în Baia Mare și sunt născută în anul 1997.

M-am născut într-o familie de ortodocși iar părinții s-au întors la Domnul anul trecut botezându-se pe zece aprilie

Înainte să găsim această biserică, umblam împreună cu familia la biserica ortodoxă în fiecare duminică. Acum doi ani s-a întâmplat ca să găsim această biserică îndrumați de Domnul unde am găsit persoane minunate și un tineret minunat și diferit de ce anturaj de prieteni făceam și eu parte. Grupul de prieteni de la școală mă învățau numai lucruri rele, influențându-mă în mod negativ, neavând ce să învăț nimic bun de la ei. Așa că într-o zi Duhul Sfânt m-a cercetat, spunându-mi și făcându-mă să îmi dau seama că e momentul să mă întorc de pe această cale rea. Așa am și făcut, am început să mă integrez între tinerii bisericii, să umblu cu ei, să particip la anumite activități și așa că Domnul mi-a oferit ceea ce îmi doream. Chiar dacă făceam și eu parte din tineretul bisericii, încă nu eram a Domnului. Mereu ÎL ignoram atunci când îmi vorbea

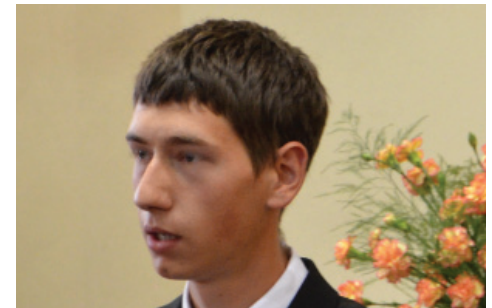

prin Cuvânt, spunându-mi că mai este timp. Dar acum îmi dau seama că am greșit gândindu-mă în acest mod. Într-o zi Domnul mi-a vorbit cu putere permițându-i să intre în inima mea și să mă curețe de tot ce e rău. Din acel moment sunt a Domnului. Văd unele lucruri nepotrivite în mine, pe care nu le vedeam înainte. Mereu mă întreb dacă Domnului îi place ceea ce fac. Ispita vine mereu și mă îndeamnă să fac lucruri neplăcute înaintea Domnului, dar îi cer putere ca să o pot birui. Aș dori ca toată viața mea împreună cu familia mea să îi slujim Domnului în orice situație.

Pop Iuliu

Mă numesc Pop Iuliu, născut la 9 august 1991 în Baia Mare. Am crescut într-o familie de creștini, majoritatea dintre dumneavoastră mă cunoașteți deoarece de mic copil am fost adus la biserică.

În biserică nu eram întotdeauna atent sau interesat de ceea ce se întâmpla. Cu trecerea anilor am devenit mai curios în ceea ce va fi cu viitorul meu. Din predici, din discuții cu cei apropiați am ajuns să mă gândesc la faptul că va veni o zi și pentru mine în care va trebui să dau socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru tot ceea ce am făcut rău în viața mea. Am înțeles că pentru a putea moșteni veșnicia este nevoie

să fiu copilul Domnului. Pentru aceasta am început să caut ce trebuie să fac pentru a deveni copil al Domnului. Am început să dau sens predicilor din biserică, am simțit că mi se adresează mie. Mă gândeam că dacă vine sfârșitul unde voi ajunge.

Zah Nicoleta Manuela

Mă numesc Zah Nicoleta Manuela, am 15 ani. M-am născut în Baia Mare într-o familie de creștini bapțiști.

De mică am frecventat grupele de copii și biserica împreună cu părinții și sora mea mai mare. La grupele de copii am învățat să mă rog și să cânt spre slava Lui.

Din cauza prietenilor și a anturajului în care eram am început să vorbesc urât, să mă cert cu sora mea, nu îmi ascultam părinții și îi mințeam.

Într-o duminică din luna noiembrie am înțeles că Dumnezeu are un plan cu mine și mă cheamă și pe mine să-i predau viața mea.

Când fratele Daniel a anunțat că încep cursurile de cateheză, mi-am dorit să fiu și eu unul dintre aceia care vor spune un "DA" în apa botezului.

Dorința mea este ca eu și familia mea să -L urmăm toată viața pe Dumnezeu.

Toldaș Vlad

Numele meu este Toldaș Vlad, după cum probabil majoritatea dintre voi mă cunoașteți. Despre mine nu prea am multe de spus, sunt un băiat ambițios care încearcă să facă ceva cu viața lui, un lucru care să conteze cu adevărat. Provin dintr-o familie creștină însă asta nu mă includea în creștinism.

Ca orice adolescent am fost atras de tentații și nu sunt puține luptele pe care le-am pierdut fără să-mi dau seama, de fapt nu mi se părea nimic anormal deoarece acesta era tonul pe care mi-l dădea mulțimea, însă simțeam că lipsește ceva. Știam că e vorba de Dumnezeu, dar încercam să fug de El. Dar când te cauți Dumnezeu viața începe să prindă un alt contur. Am fost surprins de felul în care Dumnezeu a intervenit în viața mea, modul în care El s-a interesat de mine și dragostea Lui care m-a copleșit.

Astăzi pot spune și eu ca și psalmistul Asaf m-am trudit în zadar să înțeleg viața până în momentul în care am intrat în legătură cu Dumnezeu și cu Cuvântul

Său. Căutările mele s-au schimbat, înțelegând că adevărata fericire după care tânjiseam se află doar la Dumnezeu. Astăzi sunt plin de bucurie și mulțumesc lui Dumnezeu pentru jertfa Fiului Său, jertfa prin care sunt eliberat de păcat.

Mărturisesc astăzi aici, în fața tuturor, că L-am acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor, pentru că El m-a ales mai întâi. Îmi doresc ca eu și toți cei dragi mie și chiar lumea întreagă să primească acest dar fără plată din partea Lui Dumnezeu – viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru și pe lângă toate acestea, îi cer Domnului putere ca mărturia mea și de-acum încolo, a noastră, să rămână în picioare nu doar prin ceea ce spunem

*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe
Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta
că Dumnezeu L-a înviat din morți,
vei fi mântuit.
(Romani 10:9)*

Călin Ghiman

Numele meu este Călin Ghiman, am 38 de ani și sunt născut într-o familie de creștini ortodocși. La vârsta adolescenței datorită tentațiilor și plăcerilor care m-au atras foarte mult m-am îndepărtat și am neglijat foarte mult relația mea cu Dumnezeu. La vârsta de 23 ani am avut un accident de mașină foarte grav fiind la un pas de moarte, de unde doar Domnul m-a salvat, însă eu nu am înțeles mesajul Lui. Am urmat același stil de viață fără să observ că Dumnezeu mi-a mai acordat încă o șansă, căutând mai mult răspunsul la întrebarea: De ce a lăsat Dumnezeu să mi se întâmple mie așa ceva? ...deoarece eu mă consideram un om bun.

La vârsta de 27 de ani m-am căsătorit cu o persoană despre care credeam că este perechea potrivită, fără să ascult sfaturile familiei și ale prietenilor. Am suferit foarte mult, căsătoria mea terminându-se cu un divorț. M-am recăsătorit și Dumnezeu m-a binecuvântat cu o soție și două fete minunate. Soția provine dintr-o familie de bapțiști, aici am auzit mai multe despre Dumnezeu, care m-a cercetat și mi-am dorit să Îl cunosc mai mult. Am început

să-l văd pe Domnul în foarte multe întâmplări din viața mea, dar nu aveam puterea să fac pasul spre pocăință. Am început să frecventez mai mult biserica, unde treptat am înțeles cât de mult mă iubește Dumnezeu, câte face El pentru mine și că am nevoie de pocăință.

Recent mi-a vindecat fetele care au fost internate cu o pneumonie foarte gravă, iar mie mi-a dat un nou loc de muncă și m-a făcut foarte fericit alături de familia mea.

În urma tuturor problemelor pe care doar El mi le-a rezolvat mi-am pus întrebarea:

Ce doresc să-mi mai dea Dumnezeu ca să pot înțelege mesajul Lui? Acum câteva săptămâni pe când mă aflam aici la biserică, am fost atât de pătruns și cercetat de mesajul lui Dumnezeu, încât vroiam să ies în fața bisericii și să spun tuturor că vreau să mă pocăiesc și să-l urmez pe Domnul, lucru pe care de fapt l-am și făcut după ce s-a terminat predica.

Îi cer lui Dumnezeu să îmi dea înțelepciune să pot să-L urmez cât o să trăiesc pe acest pământ, să îmi dea putere și tărie să trec peste încercările vieții și să pot trăi așa cum dorește El.

Ilie Fălcușan

Mă numesc Ilie Fălcușan, am 63 de ani, m-am născut în comuna Dăbâca, județul Cluj într-o familie de creștini greco-catolici. Suntem șase frați, patru băieți și două fete.

După terminarea școlii primare din comună, am făcut școala profesională de patru ani în orașul Cluj Napoca. După terminarea școlii profesionale am lucrat în Cluj. În anul 1968 am plecat militar, la numai nouăsprezece ani. După terminarea stagiului militar am fost trimis în delegație în Baia Mare timp de trei ani la filatura de bumbac ca și asistență tehnică.

În această perioadă am cunoscut-o pe soția mea, Elena Steluța, de religie romano-catolică. În 23 mai 1973 ne-am căsătorit și am rămas în orașul Baia Mare.

Din anul 1974 am lucrat timp de 24 de ani la întreprinderea IMMUM până în anul 1998.

Avem patru copii: doi băieți și două fete. Fetița cea mică este călugăriță la mănăstirea lauretonă din Loreto, Polonia. Acum este în Baia Mare la congregația surorilor lauretone de pe str. I. Klein și lucrează la tipografia mănăstirii.

În anul 1992, luna mai, am avut un accident de muncă. Mi-am tăiat trei degete de la mâna stângă. Abia atunci a început să se schimbe ceva în inima mea, nu știam ce, dar nu aveam liniște sufletească, am început să mă rog așa cum știam eu să mă rog – „Doamne, oare cum o să reușesc să câștig pâinea cea de toate zilele copiilașilor mei și familiei?” Tatăl din cer m-a ascultat. În timp de o lună mâna s-a vindecat și am putut să lucrez din nou, după care am uitat iar de Dumnezeu.

Din anul 1998 până în anul 2009 am lucrat la o firmă de construcții și montaj în satul Mocira. Aici am cunoscut familia Zaharie Emil și Lidia, care în tot acest timp cât am lucrat împreună, mi-au de-

schis ochii și calea de a cunoaște Biblia și cuvântul Tatălui ceresc.

În anul 2007 soția mea a fost în comă diabetică timp de șase zile, iar medicii nu ne-au dat nici o speranță, dar Dumnezeu a avut și de această dată milă de familia mea. După a șasea zi soția și-a revenit din comă și îi mulțumesc Tatălui ceresc pentru ea.

În anul 2009 am fost trecut pe șomaj și iar au început să vină greutățile. Nu știam ce o să mă fac, încotro să mă duc. Într-o zi din luna martie a celui am mergeam pe stradă foarte îngândurat, deodată din spate m-a bătut cineva pe umăr, era un fost coleg de la IMI. M-a întrebat ce s-a întâmplat cu mine, de ce sunt așa de abătut și supărat. I-am spus povestea cu șomajul și a răspuns să stau liniștit că vorbește cu patronul firmei la care lucrează și să vadă ce poate face. La două zile după asta, m-a sunat la telefon ca să ne întâlnim la firma ISIM Construct, unde am fost și angajat. Aici am cunoscut oameni cu frică de Dumnezeu și de la care am început să învăț Cuvântul.

În luna decembrie a anului 2010 s-au depozitat la hala întreprinderii pachetele

de Crăciun pentru copii, atunci am întâlnit un om deosebit pentru mine. Era un om ca toți oamenii din jurul meu, dar m-a marcat pentru totdeauna. Aranja pachetele pe categorii de vârstă, toți erau plecați și lucra singur. M-am apropiat de dânsul și l-am rugat să mă lase să-l ajut și eu la aranjarea pachetelor. S-a uitat la mine și m-a întrebat dacă nu am altceva de făcut. Era seara târziu. Am răspuns că pot să-l ajut și din vorbă în vorbă l-am întrebat dacă este pocăit. S-a uitat la mine, a răspuns „da” și m-a întrebat cu un calm și o privire blândă de ce îl întreb. Răspunsul meu a fost că un om obișnuit nu ar fi răspuns cu atâta căldură și

blândețe. M-a invitat la biserică, invitație pe care am onorat-o. Numele celui om este Cornel Sabou.

Aici la Biserica „Biruința” am avut ocazia să aud mai amănunțit Cuvântul lui Dumnezeu care m-a cercetat, m-a făcut să fiu conștient de păcatele mele și să înțeleg că numai Isus Cristos mă poate mântui și îmi poate da viața veșnică. Atunci mi-am pus întrebarea oare la câte s-au întâmplat cu mine ce ar trebui să fac. Pentru că aceasta este lucrarea Tatălui ceresc. Astfel că am luat hotărârea să îmi predau viața în mâinile Domnului și de acum vreau să fiu copilul lui Dumnezeu pentru totdeauna.

Inscripția XP este folosită din vremuri străvechi ca și monogramă pentru numele lui Cristos. Acestea sunt de fapt primele două litere ale numelui lui Cristos în limba greacă, respectiv litera chi(X) și ro(ρ)
χριστος(Cristos).

pastor Daniel Chereji